

hed, at Landstinget er saa at sige uopløseligt, medens Folketinget til enhver Tid kan opløses, gør Landstinget til en, om jeg saa maa sige, mere stabil Faktor i Lovgivningsarbejdet, og Folketingets forfatningsmæssige Stilling maa nødvendigvis svækkes derved. Der er af denne konservative Bestemmelses Venner ved en given Lejlighed blevet udtalt, at man behøvede ikke at vente saa længe for at faa Landstinget til at give efter. Hvis Landstinget modsætter sig et af Folketinget vedtaget Lovforslag, kan man bare opløse Folketinget, og hvis det nye Folketing fastholder sit Krav og atter vedtager Forslaget, vil Landstinget bøje sig. Men selv om det nu ogsaa er blevet sagt, er jeg ingenlunde sikker paa, at det vil gaa saaledes; i alt Fald maa man indrømme, at der staar ikke noget i Grundloven derom.

Lad os nu sætte, at man skulde følge en saadan Fremgangsmaade, hvad vilde saa blive Resultatet? Resultatet vil blive, at naar Landstinget ikke vil makke Ret, skal Folketinget opløses. Naar Landstinget modsætter sig et Lovforslag, om hvis Betimelighed, ja om hvis Nødvendighed og saglige Indhold alle Partier er enige, skal Folketinget opløses. Denne § 22 kan altsaa misbruges saaledes, at Landstinget ved at modsætte sig et Lovforslag kan fremtvinge en Folketingsopløsning eller kan tvinge frem, at en paa et Folketingsflertal hvilende Regering maa gaa af, og det endda, selv om det drejer sig om Lovforslag, der, som jeg før sagde, er betimelige, ja, nødvendige for Statshusholdningen, Lovforslag, om hvis saglige Indhold alle Partier er enige, og overfor hvilke man altsaa paa Forhaand maa kende Folketingsvælgernes Stilling.

Der er maaske en eller anden, der vil være frimodig nok til at indvende, at det vilde aldrig kunne falde Landstinget ind at optræde saaledes overfor et Lovforslag, om hvis Betimelighed, Nødvendighed og saglige Indhold alle Parter er enige. Men denne Paastand er ikke holdbar. Efter det, der skete i Foraaret med Hensyn til Statslaanet, maa det indrømmes, at Landstinget kan finde paa at gaa mod et Lovforslag, om hvis Betimelighed, Nødvendighed og saglige Indhold alle Parter her paa Rigsdagen er enige. Nej, det naturligeste og det, der stemmer mest med den i vor Forfatning hvilende Folketingsparlamentarismes Princip, maa være, at naar Landstinget modsætter sig Regeringens og Folketingsflertallets klart udtalte Villie, maa det kunne opløses, og derfor bør § 22 ændres

i Overensstemmelse med det af Regeringen forelagte Forslag.

Med Hensyn til den Ændring, der er foreslaaet til § 30 om at forandre Valgretsaldere til Folketinget fra 25 til 21 Aar, vil jeg gerne gøre nogle faa Betragtninger gældende. Som det kan ses af Bemærkningerne, er en Valgretsaldere af 21 Aar gennemført i en Mængde Lande, saaledes i Amerikas Forenede Stater og i England. I Tyskland er man gaaet ned til 20 Aar. Jeg behøver for øvrigt ikke at nævne alle disse Lande, ærede Medlemmer vil i Bemærkningerne have set, i hvilken Grad man er gaaet ned til den Valgretsaldere, der her foreslaas. Jeg skulde mene, at naar man f. Eks. i de Forenede Stater og i England kan betroe de 21-aarige at deltage i de politiske Valg, kan vi ogsaa uden Risiko gøre det her. Vi plejer at rose os af, at den almindelige Befolkning i Danmark hører til de mest oplyste i Verden, og det er vist ogsaa rigtigt. Men hvis det er Tilfældet, maa man jo mene, at der er noget i Vejen med Sindelaget, ellers forstaar jeg ikke, hvorfor man ikke skulde kunne give Ungdommen i Danmark Valgret i den samme Alder, hvori den faa det i andre Lande. Hvad skulde der være i Vejen derfor? Er den danske Ungdom da daarligere end Ungdommen i de andre Lande? Det er der vist ingen af os, der tror, og det vilde jo være forfærdelig sørgeligt, om det skulde være Tilfældet, thi Danmarks Ungdom det er Danmarks Fremtid. Jeg tror egentlig ikke, at det er Ungdommen, der er noget i Vejen med her i Danmark. Jeg tror snarere, det er os ældre, der efterhaanden har faaet nogle Skavanker, som vi har vanskeligt ved at ryste af os. Naar Talen er om at give den danske Ungdom Valgret, er der mange, der taler om det, som om de vilde mene, at nu blev det overladt til alle de unge at vælge Rigsdagen. Man taler om det, som om man vilde sige: Giver vi de 21-aarige Valgret til Folketinget, vil det betyde, at herefter skal de 21-aarige Mænd og Kvinder vælge Folketinget. Dette er ganske urigtigt. Der er ikke noget Menneske, der tænker paa, fordi man giver de unge Valgret ved 21 Aars Alderen, at berøve de ældre den Valgret, som de har. Der bliver ikke taget noget fra de ældre, de bliver — selvfølgelig — ved at have den Valgret, de i Forvejen er i Besiddelse af. Naar de 21-aarige faar Valgret, kommer de til ved Folketingsvalget at stemme sammen med de 30-aarige, med de 40-aarige, med de 50-aarige,